

Arrest

nr. 126 776 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 1 oktober 2011 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 3 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 december 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 2 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S.L.]

+ echtgenote

[S.H.] [...]

+ kind (minderjarig)

[S.S.]

Nationaliteit: Macedonië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S.H.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Macedonië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben ervoor geopteerd om een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de de Vreemdelingenwet *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Verzoekers zijn afkomstig uit Macedonië.

Ze verblijven in België sedert februari 2010.

Verzoekers deden op 5 oktober 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De aanvraag tot regularisatie werd middels beslissing dd. 24/01/2012 ontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 02/12/2013 werd de aanvraag tot regularisatie conform art. 9ter ongegrond verklaard.

Dat in hoofde van verzoekster de diagnose werd gesteld van matig post-traumatisch stress-syndroom met angst- en paniekstoornissen.

Verzoekster krijgt specifieke medicatie toegediend.

De verwerende partij stelt (zoals in het verslag van de arts-adviseur) dat er geen bijkomende medische getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie beschikbaar zijn aangaande het doorgemaakte (oorlogs)trauma dat aan de basis ligt van de beschreven post-traumatische stress-stoornis en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandsbeeld en de verdere psychiatrische behandeling/opvolging na juli 2013.

Hiernaast zou men niet beschikken over aanvullende medische getuigschriften aangaande een uitgevoerde neurologische evaluatie.

De arts-adviseur van verwerende partij stelt dat het hier niet een huidige ernstige neurologische aandoening betreft met een huidig risico in de zin van art. 9ter van de Verblijfswet.

Er zou geen actuele bedreiging zijn voor het leven van verzoekster of een actuele kritieke gezondheidstoestand.

Er zou evenmin een huidige noodzaak zijn aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er zou niet blijken dat het achterwege blijven van behandeling in dit verband op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Vanuit medisch standpunt zou er geen bezwaar zijn tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing ten aanzien van artikel 3 van het EVRM, gezien ze stelt dat er geen actuele directe bedreiging is voor het leven van verzoekster.

Het artikel 9ter is veel ruimer opgevat dan het artikel 3 van het EVRM en stelt minder stringente voorwaarden voor een medische regularisatie. Zo is er in het artikel 9ter geen vereiste van 'actuele directe bedreiging voor het leven'.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand- wat geen vereiste is onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder werd door verwerende partij niet onderzocht of de ziekte al dan niet een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit werd evenmin vermeld in de beslissing van verwerende partij.

Verwerende partij stelt bovendien dat er geen overtuigende neurologische onderzoeken of verslagen zijn zonder het verder te motiveren.

Verwerende partij stelt dat er geen aanvullende informatie in verband met het doorgemaakte trauma wordt vermeld in de medische getuigschriften/verslagen.

Zelfs indien men toepassing maakt van art. 3 EVRM, dan nog kan men niet als absolute voorwaarde stellen dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn.

Men moet niet enkel nagaan of de betrokkene fysiek in staat is om te reizen of onderzoeken of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Men dient oog te hebben [voor] alle omstandigheden. (zie arrest Rvv nr. 92.661, dd. 30/11/2012 en nr. 92.397, dd. 29/11/2012)

M.b.t. toegankelijkheid en beschikbaarheid

Verwerende partij stelt heel algemeen dat de medicamenteuze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en dat de medische behandeling toegankelijk is in Macedonië.

Er werd hierbij geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers in het land van herkomst of over de kosten van medicatie.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht, iuncto de motiveringsplicht.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt

aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat in een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van een triggerminus neuralgie, doch dat uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat het gaat om een ernstige neurologische aandoening waaraan risico's in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verbonden zijn, nu deze diagnose niet ondersteund wordt door neurologische onderzoeken en verslagen. Daarnaast wordt uiteengezet dat in één medisch attest melding wordt gemaakt van een vaginale mycose en dat ook wat deze aandoening betreft niet blijkt dat het een ernstige aandoening is waaraan risico's in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn verbonden. Met betrekking tot aangevoerde chronische majeure anxio-depressieve stoornis en de posttraumatische stressstoornis heeft de ambtenaar-geneesheer uiteengezet dat geen informatie beschikbaar is omtrent het trauma dat aan de basis ligt van de bestreden posttraumatische stressstoornis of over de evolutie van het psychiatrisch toestandbeeld na juli 2013, doch dat alleszins niet blijkt dat een hospitalisatie psychiatrie in het verleden vereist was in verband met een eventuele psychotische decompensatie of een reële suïcidedreiging. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat verzoeksters medische problemen haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen voor haar psychische problemen in Macedonië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoekers betogen dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en niet de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ruimer zijn als toetsingscriterium heeft gebruikt en de motivering van deze beslissing niet correct is. Daargelaten de vraag of verzoekers' standpunt dat de bescherming die geboden wordt door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet groter is dan deze die wordt geboden door artikel 3 van het EVRM correct is – dit standpunt vindt namelijk geen steun in de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2478/001, 35) en in bepaalde arresten van de Raad van State (cf. RvS 19 november 2013, nr. 225.523) – moet worden gesteld dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat hij een toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene criteria. Wat betreft de aangevoerde triggerminus neuralgie en de vaginale mycose heeft hij, zoals reeds gesteld, duidelijk uiteengezet dat niet wordt aangetoond dat deze aandoeningen voldoende ernstig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en inzake de psychische problemen waaraan verzoekster lijdt heeft hij toegelicht dat niet blijkt dat deze aandoeningen verzoekster verhinderen om te reizen en dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in Macedonië aangezien de medische behandeling en opvolging die voor deze psychische aandoeningen nodig zijn beschikbaar en toegankelijk zijn in dat land. De bewering van verzoekers dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van de vraag of de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt actueel levensbedreigend zijn en dat deze arts niet heeft onderzocht of deze aandoeningen een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst mist, gelet op voorgaande vaststellingen, feitelijke grondslag. Hierbij moet nog worden benadrukt dat een ambtenaar-geneesheer louter op basis van de vaststelling dat het bestaan van een gezondheidsprobleem door een vreemdeling niet afdoende wordt aangetoond kan besluiten dat geen reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden en dat deze arts, in bepaalde gevallen – waar het banale aandoeningen betreft die een zekere graad van ernst niet bereiken – evenzeer louter op basis van de vaststelling dat een aandoening de betrokken persoon zijn gezondheidstoestand in se niet daadwerkelijk in het gedrang brengt vermag te besluiten dat deze aandoening op zich niet toelaat te concluderen dat de persoon bij wie zij werd vastgesteld onder het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet valt.

Door toe te lichten dat de ambtenaar-geneesheer melding maakte van het feit dat zij nalieten om bepaalde gegevens mee te delen tonen verzoekers ook niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de controlearts bij de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen hij als nodig weerhield geen rekening hield met hun "*persoonlijke situatie*". De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft namelijk duidelijk gesteld dat de specifieke medicatie die verzoekster aanwendt ter behandeling van haar psychische problemen in haar land van herkomst beschikbaar is en heeft ook aangetoond dat psychiatrische zorgen er beschikbaar zijn. Inzake de toegankelijkheid van deze vereiste medische behandeling en opvolging heeft hij erop gewezen dat in regel een deel van de medische kosten in Macedonië dient te worden betaald, doch dat een vrijstelling van de betaling van een eigen aandeel in de medische zorgverlening mogelijk is voor uitkeringsgerechtigde burgers en voor bepaalde aandoeningen. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoekers niet arbeidsongeschikt zijn en niet blijkt dat zij geen toegang tot de arbeidsmarkt zouden hebben, zodat zij in ieder geval dienen te worden geacht in staat te zijn om een inkomen te verwerven dat hen moet toelaten de kosten die zijn verbonden aan de vereiste medische zorgen te dragen. Uit zijn advies blijkt derhalve duidelijk dat hij de persoonlijke situatie van verzoekers voldoende in aanmerking heeft genomen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of geen rekening hield met de persoonlijke situatie van verzoekers kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het is daarnaast niet aan verweerder om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging met stukken te staven en om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen. Uit het feit dat verweerder of de door hem aangestelde arts geen aanvullende stukken opvroegen kan in casu bijgevolg evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden afgeleid.

3.2.4. Verzoekers lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Tevens dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginzelen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoekers – die tevens in gebreke blijven om aan te tonen dat zij nog over bijkomende dienstige inlichtingen beschikten – wat dit onderdeel van het middel betreft niet dienstig is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK